

ת"פ (באר שבע) 38840-04-23 - מדינת ישראל נ' דניאל רגימוב

ת"פ (באר-שבע) 38840-04-23 - מדינת ישראל נ' דניאל רגימוב מחוזי באר-שבע

ת"פ (באר-שבע) 38840-04-23

מדינת ישראל

נגד

דניאל רגימוב

בית המשפט המחוזי בבאר-שבע

[05.11.2024]

כבוד השופט, סגן הנשיא יואל עדן

ע"י ב"כ עו"ד עמית חומרי - פמ"ד

ע"י ב"כ עו"ד אורי בן נתן

גזר דין

האישום והסדר הטיעון

1. הנאשם הורשע על פי הודאתו בכתב אישום מתוקן בעבירה של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות לפי סעיף 333 + 335(א)(1) לחוק העונשין.

על פי עובדות כתב האישום המתוקן, כחודש לפני האירוע שיתואר להלן הנאשם ו-נ' ("המתלונן") הכירו והפכו למכרים. בשלב מסוים נוצר בין השניים סכסוך על רקע כספי. על רקע אותו סכסוך היו חילופי הודעות ובהם הודעות מאיימות ששלח המתלונן לנאשם.

ביום 1.4.23 בשעה 20:20, או בסמוך לכך, שהה המתלונן בפארק, יחד עם חברים ועם כלבו מסוג רועה גרמני ("הפארק").

באותה עת הגיע גם הנאשם לפארק. הנאשם הבחין במתלונן שאחז באותו הרגע במוט ברזל ובין השניים התחיל ויכוח מילולי, שבמהלכו הלך הנאשם, שחש מהמתלונן, לכיוון ביתו. המתלונן וחבריו הלכו אף הם בעקבותיו ובמרחק ממנו, כשבידו של המתלונן מוט הברזל וכלבו לצידו.

בשלב מסוים במהלך הליכתו ובשל חששו לדלעיל הרים הנאשם אבן משתלבת, הסתובב על עקבותיו, רץ לעבר המתלונן וכשהגיע אל המתלונן, השליך לעברו את האבן המשתלבת וברח מהמקום.

האבן שהשליך הנאשם פגעה בפניו של המתלונן. המתלונן המדמם הובהל לבית חולים עם נפיחות בפנים, המטומות בפנים ובעיניים, וחתך מעל גבה ימין וליד שפם ימין. בבדיקת סיטי שבוצעה למתלונן

התגלה כי הוא סובל משברים מרובים בפנים ובאף, חלקם עם תזוזה עם חשד לכליאה חלקית שריר בעין ימין. החתכים נתפרו והוא שוחרר לטובת המשך טיפול של רופא פה ולסת.

למחרת בבוקר הובהל המתלונן לבית החולים, ואושפז במחלקת פה ולסת להשגחה. ביום 7.4.23 נותח המתלונן לשם תיקון שברים בלסת העליונה מימין וביום 10.4.23 שוחרר.

הנאשם במעשיו כמתואר בעובדות דלעיל, חבל במתלונן חבלה חמורה שלא כדין, תוך שימוש בנשק קר.

2. הצדדים הגיעו להסדר טיעון לפיו הנאשם הודה בעובדות כתב האישום המתוקן, והורשע בעבירה המפורטת בו. אין בין הצדדים הסכמה לעונש.

הראיות לעונש

3. מטעם המאשימה לא הוגשו ראיות לעונש, הנאשם נעדר עבר פלילי.

ב"כ הנאשם העיד את אמו של הנאשם, אשר אמרה כי מה שעשה הנאשם הוא דבר חמור מאוד. היא רואה שקשה לו עם מה שהוא עשה והוא מאוד מצטער. אמו ציינה שראתה שקשה לו כשהיה במעצר. נאמר שהוא מצטער על מה שקרה ועכשיו הוא יותר רציני, הולך לטיפול וממשיך לעבוד, משתפר ולקח את מה שקרה באופן מאוד רציני. נאמר כי זו הייתה תקופה מאוד קשה בשבילו. התבקש לתת לו צ'אנס להמשיך את חייו בכבוד.

הוגש מכתב מאת מעסיקו של הנאשם, לפיו הוא עובד מסודר, ממושמע, ללא בעיות משמעת, וללא חריגות כאלה ואחרות הקשורות לאליו, ועובד בצורה משביעת רצון. צוין כי המעסיק יודע על כתב האישום המיוחס לנאשם, אך בכל זאת רוצה להמשיך להעסיקו.

תסקירי שירות המבחן

4. הוגשו ביחס לנאשם 4 תסקירי שירות מבחן.

בתסקיר מיום 19.5.24, אשר במקורו מתייחס לבקשה להקלה בתנאים מגבילים, צוין כי הנאשם בתאריך 10.1.24 השתלב בקבוצת עצורי בית בשירות המבחן, מגיע למפגשים הקבוצתיים, ומדיווחי מנחי הקבוצה עולה התרשמות כי הנאשם מביע מוטיבציה טיפולית פנימית ומגלה יכולת להתבוננות עצמית - ביקורתית על גורמי הסיכון שהיו ברקע לביצוע העבירות, ומביע יחס רציני להליך הטיפולי. אינו בקשר עם המתלונן. צוין כי מתחזקת ההתרשמות שהנאשם נעדר דפוסי תוקפנות מושרשים והינו בעל שאיפות נורמטיביות לקיים אורח חיים יציב ותקין, ופועל לצורך שיקומו.

בתסקיר מיום 1.7.24, פורטו נסיבותיו האישיות והמשפחתיות של הנאשם, שהינו רווק ושירת שירות צבאי מלא. נעדר עבר פלילי. תיאר היכרות עם המתלונן לאחר שהמתלונן עבר להתגורר באזור מגוריו. לדבריו המתלונן החל לאיים עליו ועל בני משפחתו, וניתן להבין שהדבר על רקע ניסיונות לבקש מהמתלונן להשיב כסף שהנאשם הלווה לו. הנאשם מסר כי חווה פחד, ניצול ומצוקה מפני המתלונן ואיבד שליטה על התנהגותו.

הנאשם הביע צער וחרטה על התנהגותו הפוגענית ותוצאותיה החמורות, שלל כוונה תחילה לפגוע במתלונן ותיאר סיטואציה במהלכה איבד את עשתונותיו ופעל ממקום רגשי ולא מחושב. הנאשם ציין כי אינו בקשר עם המתלונן. תיאר שימוש נורמטיבי באלכוהול ושלל שימוש בסמים למעט סם מסוג קנביס בו התנסה לפני כשנתיים במשך פעמים בודדות.

הנאשם הביע מוטיבציה ורצון להשתלב בטיפול. בדיקות לאיתור שרידי סם נמצאו נקיות מסמים.

הנאשם השתתף בקבוצת עצורי בית בשירות המבחן, לגביה צוינו הפרטים שבתסקיר הקודם דלעיל.

שירות המבחן העריך כי רמת הסיכון להישנות התנהגות אלימה בעתיד, נמוכה. הנאשם נעדר קווי חשיבה והתנהגות עברייניים או דפוסי תוקפנות מושרשים, ביטא הכרה ראשונית בחומרת התנהגותו הפוגענית והכרה באשר לתוצאותיה החמורות.

הנאשם מצוי בעיצומו של הליך טיפולי ומחויב לו, ומבטא מוטיבציה להמשיך את הטיפול ולהעמיק בתכנים הטיפוליים; עומד בתנאים המגבילים ולא נרשמו הפרות. ההליך המשפטי הראשון בחייו מהווה גורם מרתיע ומציב גבולות עבורו.

שירות המבחן המליץ להעמידו בצו מבחן לשנה, ולהטיל עונש מאסר שירוצה בעבודות שירות, התחייבות כספית ומאסר על תנאי.

בתסקיר מיום 3.9.24, הנאשם משולב בטיפול קבוצתי בשירות המבחן, מגיע למפגשים הקבוצתיים באופן סדיר ועקבי ומשתף פעולה באופן מלא עם ההליך הטיפולי. עשה עבודה משמעותית שהתמקדה במעגל העבירה והגברת היכולת להתבטא באופן אסרטיבי ולהציב גבולות ברורים יותר במצבי לחץ חברתי. ההליך המשפטי מעסיק ומנהל אותו והנאשם מורתע ממנו. לא נפתחו תיקים פליליים חדשים כנגדו.

שירות המבחן מציין כי מאסר בפועל עשוי לגרום לרגסיה במצבו הנפשי של הנאשם לצד חשיפה לאוכלוסייה שולית ולקודים עבריינים, ובכך להשפיע לשלילה על עיצוב אישיותו. שירות המבחן חזר על המלצתו מהתסקיר הקודם.

בתסקיר מיום 28.10.24, צוין כי מדיווח מנחה הקבוצה עולה כי הנאשם עבר תהליך משמעותי בקבוצה, והשתלב בהמשך טיפול קבוצתי, בקבוצת צעירים. שירות המבחן התרשם מרקע אישי תקין ונורמטיבי, וכי יש פער בין התנהלותו של הנאשם טרם אירוע העבירה לבין התנהגותו כמתוארת בכתב האישום המתוקן. שירות המבחן מעריך רמת סיכון נמוכה להישנות התנהגות אלימה בעתיד, וצוינה הירתמותו להליך הטיפולי ושיתוף פעולה מלא עם שירות המבחן.

שירות המבחן ממליץ לתת עדיפות לאלטרנטיבה השיקומית ולהעמיד את הנאשם בצו מבחן למשך שנה.

צוין כי ענישה של מאסר בפועל יכולה לגרום לרגסיה במצבו הנפשי של הנאשם, לצד חשיפה לאוכלוסייה שולית ולקודים עבריינים, ובכך להשפיע לשלילה על עיצוב אישיותו, מאחר ומדובר בצעיר המצוי בעיצובו של הליך גיבוש הזהות. לפיכך שירות המבחן חזר על המלצתו למאסר בעבודות שירות, לצד התחייבות כספית ומאסר על תנאי.

תסקיר נפגע עבירה

5. הוגש תסקיר נפגע עבירה ביחס למתלון.

המתלון רווק, בן 32, אינו עובד מזה כשנתיים וחצי, ופנה למוסד לביטוח לאומי להכרה בנכות על רקע פגיעת הנאשם בו.

מפאת צנעת הפרט יובאו הדברים מתסקיר נפגע עבירה בתמצית ובאופן חלקי בלבד.

מתוך הערכה לקשרי החברות ביניהם, המתלון לא העלה במחשבתו כי עלול להיות מותקף ולהיפגע בצורה כה אלימה וקשה ע"י הנאשם. הוא תיאר הלים וזעזוע עמוק וניכר כי הנאשם ניפץ את אמונותיו ותפיסותיו בקשר לקשרים חברתיים ולעולם בכלל כמקום בטוח, והותיר את פניו שבורות ומרוסקות כמו גם את נפשו, באופן שהעצים את חולשתו ופגיעותו.

המתלון נמצא בשלב ראשוני של עיבוד הטראומה והתמודדות עם משמעותה והשלכותיה עליו.

מתקשה לנתב את חייו למסלול מקדם ולפעול למען קידומו והטבת מצבו כך שהוא נותר בחוויית תקיעות ותסכול מעיקה שמנכיחה ביתר שאת את חולשתו. בעקבות הפגיעה, המתלון הפך לאדם המתנהל תמידית מתוך תחושת פחד, איום וחוסר וודאות. חוויית חוסר המוגנות והדריכות שהוא חווה מוקצנת על רקע העובדה שהותקף על ידי אדם מוכר, בו בטח בסביבה המוכרת שלו, בה ציפה להרגיש מוגן ובטוח.

המתלון תיאר תסמינים פוסט טראומטיים אותם חווה מאז הפגיעה המתבטאים בקשיי שינה, עייפות קשה, חרדה, חוסר שקט, מחשבות טורדניות וצמצום בעשייה, דפיקות לב מואצות, הזעה ודריכות. כן תיאר חוויית חוסר אמון כלפי סובביו, נוטה לצמצם את המרחב בו הוא מתנהל, מסתגר ומתרחק מסביבתו וממעט ביצירת קשרים חברתיים. מאז הפגיעה, מתקשה להשתלב במעגל העבודה, ותיאר כי נוטה להסתגר בחדרו.

הצללקת, השברים והכאבים מהם סובל, מהווים תזכורת תמידית לפגיעת הנאשם. תפיסתו את עצמו כפגום פיסית על רקע החבלה בפניו, מעוררת תחושת בושה ומחריפה את הפגיעה בדימויו העצמי ומותירים את הזיכרון הטראומטי חי ומוחשי.

הפגיעה הגופנית מצמצמת את סיכויי הדעיכה של הטראומה, הגופנית והנפשית וההתמודדות עמה.

הומלץ לפסוק פיצוי כספי שיוכל להטיב את מצבו של המתלון.

טענות הצדדים:

טענות ב"כ המאשימה:

6. התבקש לקבוע מתחם עונש הולם הנע בין 24 ל-50 חודשי מאסר ולגזור את עונשו של הנאשם בחלק התחתון לצד ענישה נלווית.

התסקירים שהוגשו בעניינו של הנאשם טובים, הנאשם נעדר עבר פלילי, וזה אירוע הראשון שהוא עומד בפניו בית משפט, התסקירים סוקרים את ההליך הטיפולי שעבר, ושעוד נכון לו, ושירות המבחן בא בהמלצה למאסר בעבודות שירות.

הענישה המוצעת ע"י שירות המבחן היא המלצה בלבד, ורחוקה מהענישה הנוהגת.

האמור בתסקיר ביחס להשפעת המאסר נכון לכל נאשם צעיר נעדר עבר פלילי. הדבר הזה לא יכול להוות תעודת פטור.

ב"כ המאשימה מאשר כי לא רשום שהאבן הושלכה לעבר פניו של המתלון, על אף שהתוצאה היא פגיעה בפנים. לזכות הנאשם נטען כי יש לזקוף את הודאתו ואת העובדה שהוא נעדר עבר פלילי, ומנגד, יש צורך למתן משקל לשיקולי גמול ושיקולי הרתעת היחיד והרבים.

נטען כי אין בשילובו של הנאשם בקבוצת עצורי בית ובהמשך בשילובו במסגרת נוספת, כדי לשנות ממדיניות הענישה הנוהגת או מחומרת המעשים, וכי המלצת שירות המבחן רחוקה מהענישה הנוהגת והכוללת שנות מאסר בפועל, גם לנעדר עבר פלילי.

ביחס לפיצוי, התבקש להטיל פיצוי משמעותי ומרתיע בן 5 ספרות לצד קנס והתחייבות.

טענות ב"כ הנאשם:

7. מתבקש להיצמד לעובדות כתב האישום. הנאשם לא כיוון את האבן לראשו של המתלון, אלא מתוך חשש כפי שנכתב בכתב האישום.

ביום הראשון שנעצר הנאשם הודה במעשה והתחרט מיד. הוא פתאום הבין את התוצאה של המעשה.

המתלון נפגע בצורה לא פשוטה נותח ועבר טיפול. אבל אין לנו מעבר למה שנאמר מפיו שום אסמכתא, גם לא למצב נפשי.

התובע ביקש פיצוי הולם של 5 ספרות, והנאשם מסכים לפיצוי של 5 ספרות. שזה למעשה 10,000 ₪.

הנאשם בן 28 רווק, נורמטיבי, שירת שירות צבאי מלא, בגרות מלאה, עבד כשכיר לאורך שנות חייו, מאז שהשתחרר מהצבא, אצל קבלן שיפוצים בתחום הבנייה. שמר על רצף תעסוקתי לאורך השנים. משפחה נורמטיבית לכל דבר ועניין. אין לו עבר פלילי, אין לו תיקים פתוחים, לא נחקר מעולם במשטרה, וזה המפגש הראשון שלו עם בית המשפט. הנאשם לא התכוון לנהוג באלימות. כתב האישום המתוקן מלמד כי הנאשם מגיע לפארק, כשבלי קשר גם המתלונן נמצא שם. הם לא היו חברים אלא מכרים, הם הכירו חודש קודם. היה איזשהו עניין כספי ביניהם, המתלונן שולח הודעות מאיימות לנאשם.

הנאשם מגיע לפארק לחגוג את יום הולדתו, רק רואה את המתלונן כשההודעות המאיימות היו קודם, והוא כבר חושש ממנו. האלמנטים האובייקטיביים מחריפים את החשש, המתלונן מגיע עם כלב גדול, הוא מגיע עם חבריו, ויש לו מוט ברזל ביד.

מתחיל וויכוח מילולי, בעקבות הוויכוח הנאשם הולך ומתרחק ממנו ומוסכם שהוא חשש ממנו. מאחר והנאשם חושש מהמתלונן הוא מתרחק לכיוון ביתו, המתלונן וחבריו הלכו אף הם בעקבותיו. במרחק ממנו. כשבידו של המתלונן מוט ברזל וכלבו לצידו, למה?

זה לא אירוע מתוכנן, הנאשם לא מחזיק סכין בכיס או אבן, רואה אבן בדרכו מרים אותה מסתובב רץ לעבר המתלונן שנמצא מאחוריו, זה היה מרחק קצר, ומשליך לעברו, לא מכוון לראשו. אותה אבן משתלבת יכולה הייתה גם לא לפגוע בכלל במתלונן.

הוא לא נהנה מסייג ההגנה העצמית הוא גם לא קרוב על פי הסכמתי עם הפרקליטות בתיק הזה.

רצה הגורל והאבן פגעה בראשו של המתלונן, וגרמה לחבלות כמפורט בכתב האישום. על זה הנאשם הצר כבר ביום המעצר שלו, מידית, ולאורך כל ההליך כולו.

סעיף החיקוק לא דורש כוונה.

הנאשם היה עצור כחודשיים ימים, ושהה למעלה מחמישה חודשים באיזוק אלקטרוני, ביום 14.9.23 הוא שוחרר מאיזוק אלקטרוני למעצר בית מלא, ורק ביום 1.11.23 הותר לו לצאת לעבודה.

ביום 20.5.24 כעבור חצי שנה נוספת צומצמו התנאים שלו בהסכמה למעצר בית לילי.

מבחינת הנסיבות ביצוע עבירה, ברור שאין פה תכנון, מדובר במעשה אקראי שקרה כתוצאה מהתנהלות בשטח. תגובה בלתי מתוכננת של הנאשם.

ברי שמי שהשפיע על התנהגות הנאשם זה מעשיו של המתלונן והתנהגותו עובר לביצוע העבירה.

יש התגרות של המתלונן התגרות רבתי, לולא התגרות של המתלונן לא היה פועל כפי שפעל, והתנהלות לא מתוכננת של הנאשם שהגיב בצורה חמורה מידי לנסיבות.

התבקש לחרוג מטעמי שיקום לנוכח הטיפול שעובר הנאשם, לנוכח העובדה שזה מפגש ראשון שלו עם החוק, מזה 8 חודשים הוא מידי שבוע נפגש עם שירות המבחן, בטיפול שהוא עובר.

התסקירים שהוגשו בעניינו חיוניים. הנאשם עבר כבר דרך בטיפול. השתלב בטיפול באופן חיובי, ניכר שהוא מביע יחס רציני לתהליך הטיפולי לצד המשך עבודה מסודרת בתחום הבנייה והשיפוצים.

שרות המבחן אמר שהנאשם עשה עבודה משמעותית בטיפול שעבר. ההליך המשפטי מאוד מעסיק ומנהל אותו והוא מורתע ממנו. לא נפתחו תיקים נוספים לאורך כל התקופה שהיא שנה וחצי מאז האירוע. לא בכדי שרות המבחן גם היום מבקש להשית עליו עונש של מאסר בעבודות שרות ומדגיש שמאסר בפועל יכול לגרום לרגרסיה במצבו הנפשי, לחשיפה לאוכלוסייה שולית וקודים עבריינים וזה יכול להשפיע לשלילה על עיצוב אישיותו. מדובר בבחור צעיר, נורמטיבי שזו מעידה אחת ויחידה בחייו. רכיבי הענישה מקנים אפשרות ראויה וסבירה בנסיבותיו שלא לשלוח אותו מצד אחד לבית האסורים ומצד שני, להורות על קביעת פיצוי הולם ומשמעותי למתלונן, לצד רכיבי ענישה נוספים מאסר על תנאי התחייבות כספית.

הנאשם אמר שהוא מצטער ומתחרט על כל מה שקרה, פעל מתוך פחד, ראה את המתלונן עם מוט ברזל, כלב רועה גרמני ועוד אנשים אתו, הם הלכו אחריו. לא תכנן לפגוע לו בפנים. עובר הליך טיפולי 8 חודשים, זה ממש עוזר ולומד מהטעויות. מבקש לא לחזור לבית סוהר. לא עברין ולא רוצה להיות עברין. מבקש לעשות עבודות שרות ולהמשיך בדרך הטיפול בקבוצות. רוצה לפצות את המתלונן בכסף, למרות שהמצב שלו גם לא טוב.

הערכים המוגנים ומתחם העונש ההולם

8. בביצוע העבירה פגע הנאשם בערכים המוגנים של כבוד האדם, שלמות הגוף, הזכות לאוטונומיה על הגוף, הביטחון האישי והביטחון הציבורי.

הנאשם ביצע את העבירה תוך שימוש בנשק קר - השליך לעבר המתלונן אבן משתלבת, אשר פגעה בפניו וגרמה לנזק קשה.

זוהי עבירת אלימות תוך שימוש בנשק קר, וביחס לעבירות אלו נפסק רבות דבר חומרתן, הצורך למגרן, ולהכביד את הענישה ולהרתיע מביצוען.

ר' ע"פ 4697/11 מדינת ישראל נ' סילמאן אלצאנע (24.3.2013): "חברה מתוקנת אינה יכולה להשלים עם פתרון סכסוכים בנשק קר או חם".

ר' בע"פ 3863/09 מדינת ישראל נ' חסן (10.11.2009): "האלימות מכרסמת ביסודות חברתנו, ועלינו להשיב מלחמה כנגד אלו הנוטלים חרות לפעול באלימות כלפי הזולת."

ועל הצורך להכביד בענישה ר' ע"פ 8314/03 שיהאד נ' מדינת ישראל (7.6.2005): "בית-המשפט חייב להעלות את תרומתו הצנועה במלחמה הקשה שיש לחברה בישראל באלימות הגוברת והולכת ברחובות ובבתים, ותרומה זו תמצא את ביטויה בעונשים החמורים ששומה עליהם על בתי-המשפט לגזור על מעשי אלימות שפשו במקומנו כמגיפה".
9. מנעד הענישה בעבירות האלימות רחב, ומתחם העונש ההולם נקבע בהתאם לנסיבותיו של כל אירוע, חומרתו, האלימות אשר ננקטה במסגרתו ותוצאותיה. ר' ע"פ 5153/13 פלוני נ' מ"י (13.1.2014) - "קשת הענישה בעבירות אלימות, תוך שימוש בנשק קר, רחבה ומגוונת".

קביעת המתחם אינה קשורה אך בעבירה כפי נוסחה ועונשה בחוק, אלא, ובעיקר בנסיבות המסוימות בהן בוצעה, תוצאותיה ומידת חומרתה. למתחם הנקבע היבט אינדיבידואלי הקשור למקרה המסוים הנדון. ר' ע"פ 1323/13 חסן ואח' נ' מ"י (5.6.2013), המתייחס לצביון האינדיבידואלי אשר העניק המחוקק לשלב עיצוב המתחם. לאור זאת, את הפסיקה להלן יש לאבחן בהתייחס לנסיבות כל מקרה.

היבט אינדיבידואלי זה מצריך בחינה של הנסיבות בכל מקרה באופן אשר מביא לאותה קשת ענישה, שכן מהנסיבות נגזר המתחם.

במקרה זה, הנסיבות כוללות היבטים לחומרה, ולצד זאת היבטים השמים את המעשה, למרות תוצאתו הקשה, ברף חמור פחות.

השלכת האבן המשתלבת לעברו של המתלונן, הינה מעשה אשר הסכנה הגלומה בו התממשה באורח קשה, בפגיעה בפניו של המתלונן ובתוצאות הקשות בעקבות זאת, שברים מרובים, תפירת חתכים וניתוח לתיקון שברים בלסת העליונה.

לצד זאת, כפי העולה מעובדות כתב האישום המתוקן, עליהן הסכימו הצדדים, ואשר הן הבסיס העובדתי לבחינת החומרה, ורף הפגיעה בערכים המוגנים, וכפועל יוצא מכך קביעת המתחם אין מחלוקת שלא היו תכנון או כוונה לאותה פגיעה.

מהעובדות עולה כי המעשה אינו תוצאת תכנון של הנאשם. הנאשם לא הגיע למקום כדי לפגוש במתלונן, ועל כך שלא ביקש להסלים את האירוע ניתן ללמוד מהעובדות המפרטות כי לאחר שהחל הויכוח המילולי, הנאשם חשש מהמתלונן והלך לכיוון ביתו, והמתלונן וחבריו הלכו בעקבות הנאשם כשבידו של המתלונן מוט ברזל וכלבו לצידו.

כתב האישום המתוקן מציין כי בשל חששו הרים הנאשם את האבן המסתובבת, הסתובב על עקבו, רץ לעבר המתלונן, השליך לעברו את האבן וברח מהמקום.

מדובר במעשה אלימות חמור אשר גרם לתוצאה קשה. ב"כ הנאשם מדגיש כי כתב האישום אינו מייחס כי הנאשם כיוון את האבן לפניו של הנאשם. אכן כתב האישום אינו מציין זאת, ואין לייחס כוונה זו בהיעדר האמירה, אך מנגד, ההשלכה הייתה בעלת פוטנציאל לפגיעה כזו, והפוטנציאל התממש.

על רקע עובדות אלו יש לבחון ולאבחן את הפסיקה אשר תפורט להלן ואת המתחמים והעונשים.

בע"פ 4631/13 מ"י נ' מוסא כרים ואח' (25.2.2014) - המערערים הורשעו בעבירות של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות לאחר שתקפו את המתלוננים באמצעות מקלות מעץ. על המערער 1 הוטלו 40 חודשי מאסר בפועל, ועל המערער 2 הוטלו 28 חודשי מאסר בפועל. ביהמ"ש העליון אישר את המתחם אשר קבע ביהמ"ש המחוזי בעבירה זו בנסיבותיה כמתחם הנע בין 18 חודשים ל- 5 שנות מאסר, וערעורי שני הצדדים נדחו.

בע"פ 4061/12 ענאן בדארנה נ' מדינת ישראל (4.9.2012) - המערער הורשע בעבירת חבלה חמורה בנסיבות מחמירות בכך שלאחר שהתפתחה קטטה, שהלם בפטיש בראשו של המתלונן. הנאשם היה בגיל 27, נעדר עבר פלילי והאירוע האלים החל בגלל המתלונן. הוטל עונש הכולל 18 חודשי מאסר, הערעור נדחה, וביהמ"ש העליון קבע כי "אלמלא הנסיבות המקלות של המעשה והעושה, עליהן הצבעתי, ראוי היה לגזור על המערער עונש מאסר בפועל לתקופה ארוכה יותר...".

בע"פ 5153/13 פלוני נ' מדינת ישראל (13.1.2014) - המערער הורשע בעבירת חבלה חמורה בנסיבות מחמירות כאשר המערער הצטייד באת חפירה ואחיו הצטייד במקלות מעץ וכולם הכו את המתלונן. המערער היה בגיל 22 ונעדר עבר פלילי והוטל עליו עונש הכולל 3 שנות מאסר. ביהמ"ש העליון דחה את הערעור וקבע כי רף הענישה במקרים דומים נע בין 18 ל-24 חודשים, אולם אין להתערב בגזר הדין שכן ישנה מגמה להחמיר במקרים של פתרון סכסוכים בדרך הכוח תוך שימוש בנשק קר.

בע"פ 7360/13 נאדר טאהא ואח' נ' מדינת ישראל (13.1.2014) המערערים הורשעו בעבירות של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות, והמערער 1 בעבירה נוספת של שיבוש מהלכי משפט והמערער 3 בעבירה נוספת של החזקת סכין. בין המערערים והמתלוננים קיים סכסוך, והמערערים הצטיידו במוטות והכו את המתלוננים (הנאשם 3 לא השתמש בסכין אולם היא נתפסה בחזקתו עת מעצרו). בין המערערים והמתלוננים נערך סולחה לאחר האירוע, והדבר נלקח בחשבון עת גזירת דינם. על המערערים 1 ו-3 הוטלו 15 חודשי מאסר, ועל המערערים 2 ו-4 הוטלו 12 חודשי מאסר. ביהמ"ש העליון דחה את הערעור.

לאור כל האמור, אני מוצא כי מתחם העונש ההולם בגין העבירה אשר בוצעה על ידי הנאשם, בנסיבות ביצועה, ככולל מאסר בפועל הנע בין 18 ל - 36 חודשי מאסר בפועל.

הענישה

10. הנאשם יליד 1996 והוא נעדר עבר פלילי.

מתסקירי שירות המבחן עולה כי הנאשם ניהל ומנהל אורח חיים נורמטיבי, וכי האירוע חריג בהתנהלותו. הצדדים חלוקים בשאלה אם הטיפול אשר עבר הנאשם בשירות המבחן הינו כזה אשר מצדיק ירידה אל מתחת למתחם אם לאו. אין מחלוקת בין הצדדים כי התסקירים חיוביים וכי הנאשם עבר תהליך חיובי במסגרת שירות המבחן, ואולם ב"כ המאשימה סבורים כי אין בכך כדי להביא לירידה מתחת למתחם. מהתסקירים עולה כי הנאשם עבר בשירות המבחן הליך טיפולי. מדובר בהליך לאורך זמן, של כשמונה חודשים, במסגרתו הנאשם התמיד ושיתף פעולה באופן מלא.

הכרעה בשאלה אם יש לרדת אל מתחת למתחם מובן שקשורה היא במהות התהליכים שעבר נאשם, אולם היא אינה נשענת אך על נתון אחד, אלא במסקנה שיש להסיק ממכלול הנסיבות, גילו של הנאשם, אורח חייו, האם מנהל הוא אורח חיים נורמטיבי או עברייני, עבר פלילי אם קיים, וככלל מלוא הנסיבות האישיות של נאשם. כידוע, הענישה היא לעולם אינדיבידואלית. משמשים בה, בכל מקרה לפי נסיבותיו, שורה ארוכה של שיקולים, אשר חלקם משלימים וחלקם עומדים לכאורה בסתירה האחד לשני, ומלאכת הענישה הינה תוצאה של שקילתם, ומתן המקום הראוי לכל אחד מהם בנסיבות המקרה, לעיתים גם תוך פשרה ביניהם. ראה: ע"פ 99/5106 סעידי אבו-ניג'מה נ' מ"י (2.2.2000)

העבירה אשר ביצע הנאשם ותוצאתה הקשה, צריכה לענישה אשר הן מבחינת המענה ההולם והן מבחינת שיקולי הרתעת היחיד והרבים, הינה ענישה של מאסר בפועל, ואף מעל הרף התחתון של המתחם. ואולם, גם בביצוע עבירות אלו, יש לבחון את שיקולי השיקום, אל מול שיקולי הענישה האחרים. כנובע מעקרון האינדיבידואליות בענישה, אין התוצאה העונשית יכולה להיות מנותקת מכלל שיקולי הענישה. קיימת חשיבות לבחינת שיקול השיקום, ובנסיבות המתאימות יכול ושיקול זה יגבר על שיקולי הענישה האחרים ר' ע"פ 433/89 ג'ורג' אטיאס נ' מ"י (3.10.1989). כאמור הנאשם עבר הליך טיפולי ארוך, ותוך התגייסות ושיתוף פעולה מלא עם שירות המבחן, עולה כי הנאשם מכוון לאורח חיים נורמטיבי, ואני סבור כי יש לחזק זאת.

שירות המבחן מעריך קיומה של רמת סיכון נמוכה להישנות התנהגות אלימה בעתיד, ומציין היעדר קווי חשיבה והתנהגות עברייניים או דפוסי תוקפנות משורשים.

זהו ההליך המשפטי הראשון והיחיד בחייו של הנאשם.

שירות המבחן מציין את המשמעות של הטלת מאסר בפועל על הנאשם, הן מהבחינה האישית והן מבחינה שיקומית, וכאמור המליץ להעמידו בצו מבחן לשנה, ולהטיל מאסר בעבודות שירות.

לצד השיקולים האמורים, והנסיבות הללו, התומכות במתן משקל לשיקולי השיקום, הרי שחומרת העבירה והתוצאה של אלימות הנאשם, תוצאה המפורטת בתסקיר נפגע העבירה, אלו מצריכים מתן משקל לצורך במענה עונשי הולם ומחמיר לעבירה זו, ולשיקולי ענישה הכוללים את הרתעת היחיד והרתעת הרבים.

11. לאחר בחינת מכלול הנסיבות המפורטות לעיל, כמו גם שיקולי הענישה השונים, אשר כל אחד מהם מכון להטיית הכף לכיוון שונה, אני מוצא כי יש לתת משקל לשיקולי השיקום ולרדת את מתחת למתחם העונש ההולם, וכי ענישה של 9 חודשי מאסר בעבודות שירות, ללא הפחתת ימי המעצר תיצור במקרה זה איזון מסוים אשר יתן ביטוי, אם כי לא מלא, גם לשיקולי הענישה האחרים.

כאמור הנאשם היה במעצר כחודשיים, אשר לא יופחתו מתקופת המאסר בעבודות שירות, ומשמעות הדבר הינה כי למעשה הירידה אל מתחת למתחם מתונה מכפי הנחזה.

אני מוצא כי לאור התהליך שעבר הנאשם, ומכלול הנסיבות העולות מהתסקירים, קיימים סיכויי שיקום במידה המחייבת לתת להם מתן משקל של ממש, כך שתהא ירידה אל מתחת למתחם באופן שיאפשר ריצוי עונש בעבודות שירות.

כאשר ניתן משקל מרכזי לשיקולי שיקום, אין משמעות הדבר אי מתן משקל לשיקולי הענישה האחרים. העבירה שביצע הנאשם חמורה, ותוצאתה חמורה, וכפועל יוצא מהעבירה נפגע המתלונן פגיעה קשה. הצורך בענישה מוחשית אשר תבטא מענה עונשי למעשה זה יקבל ביטוי מסוים בענישה על דרך עבודות שירות, אם כי ביטוי זה הינו תוך איזון אל מול שיקולי השיקום.

הוגשה חוו"ד חיובית מהממונה על עבודות שירות.

כן יוטל צו מבחן על פי המלצת שירות המבחן ופיצוי למתלונן. קביעת גובה הפיצוי תיערך על דרך האומדן, כפי הנהוג בהליך פלילי. על הפיצוי להיות משמעותי לאור הנזקים העולים מתסקיר נפגע העבירה, אשר חלקם עודם נמשכים.

12. לאור כל האמור, אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

מאסר בעבודות שירות - מאסר בפועל לתקופה של 9 חודשים. תקופת מאסרו תרוצה בדרך של עבודות שירות בהתאם לחוות דעת הממונה על עבודות שירות. הובהרה לנאשם חובתו לבצע את עבודות השירות, ובמידה שלא יעשה כן ניתן יהיה להמירן בעונש מאסר בפועל, וכך גם יוכל הממונה לפי שיקול דעתו, היה וימצא קיומה של עילה לכך.

הנאשם יתייצב לתחילת ביצוע עבודות השירות ביום 9.12.24 בשעה 8:00 כאמור בחוו"ד הממונה.

צו מבחן - ניתן בזה צו מבחן לתקופה של 12 חודשים כלפי הנאשם. הנני מחייב את הנאשם לשתף פעולה עם שירות המבחן, הכל על פי הנחיות שירות המבחן. מובהר בזאת לנאשם כי באם לא יקיים צו זה, ניתן יהיה לחזור ולדון מחדש בשאלת העונש ולהטיל עליו עונש נוסף.

מאסר על תנאי - מאסר על תנאי לתקופה של 9 חודשים. הנאשם יישא בעונש זה אם בתקופה של 3 שנים מהיום יעבור על עבירת אלימות מסוג פשע.

פיצוי - הנאשם ישלם למתלונן, ע.ת. 1, פיצוי בסך 25,000 ש"ח. הפיצוי ישולם בחמישה תשלומים חודשיים שווים ורצופים, הראשון תוך 30 יום מהיום.

זכות ערעור בתוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, ד' חשוון תשפ"ה, 05 נובמבר 2024, במעמד הצדדים.